

weest. Hij aarzelde met zijn antwoord – een aarzeling, die het antwoord raden deed.

„Nu,” drong Reyling aan.

Weer die schouderchok – die onverschillige schouderchok.

„Och, wat geeft dat nou. Als je zegt, dat je Mohammedaan wordt en als je doet of je Mohammedaan bent, heb je een heel wat makkelijker leven hier. En je hoeft niet altijd te menen wat je zegt?”

„Dan ben je een huichelaar,” viel Geurt uit.

„Erger dan een huichelaar,” zei Pieter. „Want” – en hij zag Joost recht in het gezicht – „dat zul jij je nog wel herinneren: „Zo wie Mij verloochenen zal voor de mensen, die zal Ik verloochenen voor Mijn Vader, Die in de hemelen is.” En als je Mohammedaan geworden bent, dan heb jij de Here Jezus verloochend.”

„Met jouw praatjes heb ik niets te maken,” grauwde Joost. Hij was nijdig.

„Dit zijn mijn praatjes niet,” gaf Reyling terug. „Dat weet jij best. En dat het mijn praatjes niet zijn, maakt voor jou de zaak heel erg.”

„Wacht maar eens – over een paar weken zul je wel anders praten. Dan zul je wel gemerkt hebben, hoe erg de zaak voor jou zelf is!”

Joost keerde zich om – liep met driftige passen naar de deur, rukte die open en stapte naar buiten. Met een slag viel de deur dicht.

In de zonnige straat stond de broer van Geurt een ogenblik stil – toen sloeg hij de weg in naar de haven. Zijn makkers wilde hij zoeken, zijn makkers van de roof-galei. Praten en lachen, drinken en dobbelen wilde hij met hen – om te vergeten, wat die oude matroos, die oude landsman-van-hem had gezegd. Om te vergeten dat woord: „Wie Mij verloochenen zal . . .”

Het werd voor Geurt een hard leven. Hij was als slaaf toegewezen aan één van de Algerijnse rover-kapiteins, die een eind buiten de stad een soort landgoed bezat: een groot, wit huis, omgeven door tuinen en landerijen. Daar werkten zijn slaven. 's Morgens werden ze er heen gedreven van uit hun sombere gevangenis; de hele dag zwoegden ze in de brandende zon onder een paar opzichters, die niets door de vingers zagen en dadelijk met de zweep klaar stonden om een slaaf, die een ogenblik rustte, weer aan te jagen: als de avond viel ging de afgebeulde troep terug naar het